

ILKKA

WSOY

REMES

KREMLIN NYRKKI

ILKKA

REMES

KREMLIN

NYRKKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ · HELSINKI

© Ilkka Remes 2019
ISBN 978-951-0-44226-5
Painettu EU:ssa

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Päätelaitteen hälytyssignaali tunkeutui unen läpi Robert Forstenin tajuntaan.

Mutta siihen sekoittui muutakin – naisen tuskaista ynähtelyä.

Robert havahtui allaan tuntuvaan rajuun liikkeeseen. Hän tajusi istuvansa hajareisin jonkun päällä, yläruumis kumartuneena, ja puristavansa kurkusta ihmistä, joka yritti irrottaa hänen kätensä kaulaltaan pimeässä huoneessa.

Hälytyssignaalin ääni yltyi.

Samalla hetkellä, kun Robert hellitti otteensa, nainen hänen allaan iski häntä otsallaan kasvoihin ja väänsi hänet silmänräpäyksessä päältään vahvalla ja sulavalla liikkeellä ponnahtaen samalla sängystä ylös.

Robert piteli nenäänsä, josta alkoi vuotaa verta.

»Lily...» hän sanoi käheästi.

Jalkalamppu syttyi valaisemaan hotellihuonetta. Lily otti kätensä katkaisijalta ja alkoi kiskoa järkyttyneen näköisenä pikkuhousuja jalakaansa hälytysäänien porautuessa yhä syvemmälle Robertin korviin. Voimakkuus ei ollut kova, mutta taajuudet tarkasti valitut.

Robert kömpi vapisten kohti Lilyä.

»Pysy kaukana minusta», Lily sihahti huohottaen.

Robert katsoi Lilyä alaviistosta lattialta. Hän rykäisi ja pakotti äänihuulensa toimimaan.

»Tarvitaanko lääkäriä?» hän kysyi käheästi. »En käsitä... oletko kunnossa?»

»Sammuta tuo.»

Robert kohottautui, kompuroi yöpöytänsä ääreen ja tarttui pääte-laitteeseen tärisevin käsin. Hän näppäili koodin ensin väärin ja yritti sitten uudelleen.

Vihdoin laite mykistyi. Raskaan hiljaisuuden laskeutuessa Robert katsoi runsaan kolmenkymmenen ikäistä tummahiuksista naista, joka veti nurkassa nopein liikkein farkkuja ylleen ylävartalo paljaana.

»Lily... mitä tapahtui?»

Näytti ensin siltä kuin Lily aikoisi poistua käytävälle sanomatta sanaakaan, mutta äkkiä hän lysähti nurkassa olevaan nojatuoliin.

Robert tuijotti häntä hievahtamatta veren maun levitessä suuhun. Lily istui niin, että puolet hänen kasvoistaan peittyi varjoon.

»Heräsin kuristukseesi.»

Robert yritti hillitä sisältään kumpuavan tärinän.

»Hoit jotakin veneestä.»

Lilyn ääni oli hiljainen ja niin toteava ja tunteeton että Robertia pelotti.

»En tiedä mihin kaikkeen olet joutunut. Mutta kärsit vakavasta PTSD:stä. Etkö ole ollut terapiassa?»

Robert nousi seisomaan huomaten jalkansa huteriksi. Hän lähestyi Lilyä, joka nousi tuolista ja ojensi pöydältä hänelle nenäliinamytn.

Robert pysähtyi Lilyn eteen.

»Anna anteeksi... minun olisi pitänyt aloittaa se saman tien, kun painajaiset alkoivat...»

»Minkäpä ihminen demoneilleen mahtaa. Niinkö? Muuten kuin elämällä sellaista elämää, ettei niitä tule. Mutta siihenhän meidän kaltaisemme eivät pysty... Paina lujasti ruston vierestä niin se tyrehtyy. Mikä tahansa hälytyksesi olikaan, se pelasti minut.»

Robert vilkaisi yöpöydän kelloa. 04.24. CIA:n Helsingin-aseman päällikkö Brad Donaghue ei antaisi hälytysviestiä kevyin perustein, siihen turvaututtiin vain hyvin poikkeuksellisissa tapauksissa, eikä Robert ollut urallaan saanut sellaisen kuin muutaman kerran.

»Posttraumaattinen stressihäiriö tappamaan koulutetulla ihmisellä on fataali yhdistelmä», Lily jatkoi aiempaakin kireämmin.

»Tiedät hyvin, ettei minua ole koulutettu tappamaan», Robert sanoi alkaessaan avata hälytysviestiä. *Toisin kuin sinut*, hän olisi halunnut jatkaa.

Sen sijaan hän sanoi: »Varaan terapian tänään.»

Lily meni kylpyhuoneeseen.

»Minulla ei ollut aavistustakaan, että tilanteeni on näin paha», Robert jatkoi ääni särähtäen.

Hän tuijotti hetken eteensä ja alkoi sitten avata asemalta tullutta viestiä.

Lily Ayar seisoi yläruumis paljaana ison peilin edessä. Hän katsoi punoittavaa kaulaansa, johon todennäköisesti tulisi mustelma.

Hän yritti hengittää syvään. Pinnallinen, kireä hengitys oli vaikea tasoittaa. Mutta hengitys oli kaiken avain, sen hän tiesi kokemuksesta. Se oli opetettu jo muinoin koulutuksessa.

Ellei hän olisi tuntenut Robertia vuosien ajalta ja ellei tämä olisi hänen entinen miesystävänsä, hän olisi säännännyt huoneesta heti kun sai vapautettua itsensä tämän otteesta. Mutta hän tiesi PTSD:n mekanismit. Posttraumaattista stressitilaa käsiteltiin M15:ssä jatkuvasti. Varsinkin peitetehtävissä ajoittain kovan paineen alla työskenteleville virkailijoille se oli tuttu oireyhtymä, jolta Lily onneksi itse oli toistaiseksi välttynyt – oli se sitten hyvää onnea tai onnistunutta stressinpurkua. Mutta hänkin saattaisi olla koska tahansa samassa jamassa kuin Robert nyt.

Lily avasi hanan ja odotti veden kylmenemistä. Hän oli lentänyt edellisenä aamuna Lontoosta Helsinkiin, jossa Britannian turvallisuuspalvelu M15:n ja National Crime Agencyn yhteisessä tutkinnassa esiin noussut henkilö asui. Saman tutkintahaaran toinen kohde oli Tallinnassa, jonne hän menisi seuraavaksi.

Lily valeli kasvojaan jääkylmällä vedellä. Hän oli ilmoittanut keikastaan Helsinkiin Robertille, joka oli tullut hänen luokseen Lontooseen muutama viikko sitten Pietarista hyvin erikoisessa, miltei sekavassa

mielentilassa. Tapaaminen oli jäänyt Lilyn työtehtävien takia lyhyeksi, joten senkin vuoksi hän oli ollut tyytyväinen saatuaan keikan Pohjoismaihin.

Kun Lilylle oli selvinnyt, että hänen tutkintakohteensa oli poistunut Helsingistä pariksi päiväksi, hän oli myöntynyt Robertin kutsuun lähtä mukaan tämän työmatkalle Maarianhaminaan.

Juuri kun Lily kohottautui altaan päältä ja tarttui pyyhkeeseen, kylpyhuoneen oveen koputettiin napakasti.

Jo huomaamatta tasoittunut pulssi kiihtyi uudelleen. Hän avasi oven jännittäen vaistomaisesti lihaksiaan.

»Olen pahoillani, mutta minun on mentävä», Robert sanoi täysissä pukeissa kirkkaan kattohalogeenin valaisemassa eteisessä. Hänen vieressään oli olkalaukku, jota Lily oli huomannut hänen vahtivan tarkasti koko tulolennon Helsingistä.

Robert näytti hauraalta. Nenästä ei enää valunut verta, mutta se oli tahrannut kasvot.

»Tulen takaisin ennen aamiaista.»

Lily kasteli tupon wc-paperia ja alkoi pyyhkiä tahroja Robertin nenän alta ja poskilta. Tämä seiso i käsiä sivuillaan roikottaen kuin lapsi.

»Et ole vielä kunnossa ainakaan mihinkään vaativampaan. Voitko yhtään avata mitä on meneillään?»

»Voin kertoa muutamasta yön aikana tapahtuneesta asiasta, joista tulet myöhemmin kuulemaan mediastakin.»

Lily heitti tupon pönttöön ja kasteli lisää paperia.

»Tavallisiin radiolähetyksiin on yön aikana sekoittunut tai sekoitettu venäjänkielistä sotilasradioliikennettä Baltiassa. Puolalaiset hävittäjälentäjät saivat yhtäaikaisesti mykkäpuhelun sekunnilleen kello 24.00.»

Robertin parransänki sai märän paperin hajoamaan ja irrottamaan nöyhtää lämpimälle, päivettyneelle iholle, ja Lily pyyhkäisi sen sormenpäällään kevyesti pois.

»Viron hätäpuhelin keskustusten toiminta loppui puolen yön jälkeen tietojärjestelmän kaaduttua tuntemattomasta syystä», Robert jatkoi.

Lilystä tiedot eivät kuulostaneet erityisen dramaattisilta – tuon tyyppistä oli tapahtunut ennenkin.

»Mikään tapahtumista ei yksin olisi aiheuttanut Helsingin-asemamme aktivoitumista keskellä yötä. Syynä oli niiden yhteisvaikutus», Robert jatkoi aiempaa hiljaisemmalla äänellä. »Sekä ennen kaikkea se, että Keski-Suomessa Tikkakoskella poliisipartio yritti ottaa sivullisen havaintojen ansiosta kiinni venäläisen miehen, jonka autosta löytyi järeällä räjähdepanoksella varustettu, sotilaskäyttöön tarkoitettu raskas drone. Samalla alueella on Suomen ilmavoimien ja sotilastiedustelun strategisesti tärkeitä kohteita.»

Lily heitti paperin pönttöön ja kuunteli entistä tarkkaavaisempana.

»Kiinnioton aikana venäläinen surmasi toisen poliiseista», Robert sanoi hiljaa. »Toinen pääsi pakoon.»

»Poliisimurha. Joku on tosissaan.»

Lily suoristautui. »Puhdasta tuli.»

»Kiitos», Robert sanoi nöyrästi. »Laittaisın vielä piilolasit.»

Lily väisti eteiseen mutta jäi avonaisen oven luo. Robert avasi sepaluksen pöntön edessä välittämättä Lilystä, joka seisoı edelleen paikoillaan. Lilyn mieleen tuli heidän mutkaton elämänsä Lontoon Camdenissa hänen pienessä sinkkuyksiössään. Silloin oli tuntunut itsestään selvältä, että he pysyisivät yhdessä elämänsä loppuun saakka.

Vasta vuotta paria myöhemmin, kun Lily oli alkanut puhua lapsen hankkimisesta ja huomannut ajatuksen ahdistavan Robertia, hän oli tajunnut tämän haluttomuuden sitoutua.

Robert pesi kätensä, otti taskustaan kotelon ja poimi siitä sormenpäällään kertakäyttöiset piilolinssit. Hänen otteensa näyttivät edelleen hapanoilta ja koko olemus huokui epävarmuutta.

Sitten hän ohitti Lilyn, nosti olkalaukkunsa eteisen lattialta ja suoristautui uudelleen hänen eteensä. »Tulen pian takaisin.»

»Et ole vielä kunnossa. Et pysty keskittymään.»

»Olen ok. Entä sinä?»

»Tulen auttamaan sinua.»

»Et missään tapauksessa. Tavataan pian.»

Lily tiesi inttämisen turhaksi. Ei hänkään voinut antaa kenenkään osallistua operatiivisiin tehtäviin.

Robert poistui käytävälle ja Lily palasi huoneeseen. Lily raotti lattiaan saakka ulottuvaa verhoa, katsoi kelmeiden lamppujen valaisemalle syksyiselle kadulle ja totesi sen autioksi. Vasemmalla oli Maarianhaminan matkustajasatama ja oikealla kolmemastoinen museolaiva Pommern.

Lily ei tiennyt Robertin työtehtävästä muuta kuin sen, että se liittyi Venäjän konsulaattiin muutaman korttelin päässä hotellista. Venäjä oli viime viikkoina aktivoitunut Itämerellä entuudestaan, ja meneillään oli Itämeren laivaston provokatiiviset sotaharjoitukset. Ahvenanmaa oli sekä Naton että Venäjän kannalta sotilaallisesti kriittisen tärkeä, ensimmäinen kohde ennemmin tai myöhemmin Itämeren piirissä kiristyvässä tilanteessa. Huolestuttavaa oli se, että myös Suomen itärajan takana oli edellisinä päivinä ollut sotilaallista aktivoitumista.

Lily veti verhon kiinni, huokaisi raskaasti ja otti rintaliivinsä lattialta, jonne ne illalla olivat lentäneet. Hänen ei olisi pitänyt lähteä Robertin mukaan Maarianhaminaan, sillä tietenkin hän oli arvannut mihin yhteinen hotellihuone saattaisi johtaa.

Hän pujotti liivit ylleen, sulki hakasen ja tarttui mustaan poolopaitaan. Hän olisi voinut mainita Jonathanista, kolme vuotta itseään nuoremmasta asekouluttajasta, mutta hän ei ollut halunnut sotkea asioita yhtään enempää ennen kuin saisi itse tehtyä päätöksensä.

Muistikuva Robertin väkivahvoista käsistä kaulalla täytti hänet edelleen kauhulla, mutta samalla hän kantoi Robertista huolta.

2.

Kaarevan muotoiset työskentelypöydät muodostivat kehän, jonka sisällä virkapukuiset työntekijät tarkkailivat kymmeniä monitorejaan. Ergonomiset turkoosit työtuolit olivat sävy sävyyn kattorakennetta tukevien pylväiden kanssa. Turun linnan ja matkustajasataman läheisyydessä sijaitsevan Meripelastuskeskus Turun yövuoro valvoi hiljaisena.

Päivystäjä Lasse Rosendahl otti kuulokkeet korviltaan. Juuri kun hän oli lähdössä tauolle ja työnsi tuoliaan kauemmas työpisteestä, hänen pääteessään välähti punainen huomioruutu.

Hän laittoi kuulokkeet takaisin korvilleen ja havahtui nähdessään yhteydenoton tulevan GMDSS:n, maailmanlaajuisen merenkulun hätä- ja turvallisuusjärjestelmän kautta.

Meri-VHF-järjestelmän kanavalta 16 kuului rätisevällä äänellä: »MRCC Turku, MRCC Turku, this is M/T Gozo Victoria. Do you read me?»

»Turku kuulee kyllä», Rosendahl vastasi englanniksi.

Hän tarkisti järjestelmästä viestin todella tulleen alukselta ja siristi silmiään. *Gozo Victoria* oli maltalaisen varustamon aframax-luokan öljytankkeri, joka oli lähtenyt Koiviston, nykyisen Primorskin öljysatamasta Viipurin piiristä. Nyt se oli Långskärin tuntumassa.

Rosendahl kytki meripelastuskeskuksen sisäiseen hälytystilaan. Henkilökunta asettui toimintasuunnitelman mukaisesti omille paikoilleen.

»Meillä on ollut ongelmia jo pidempään», kuulokkeista ja kaiutinjärjestelmästä kuului. »Konehuoneessa on tulipalo, jonka uskoimme saavamme haltuun omin voimin. Se ei kuitenkaan onnistunut, savua on valtavasti... Olemme ohjauskyvyttömiä...»

Sitten kuului huutoa kielellä jota Rosendahl ei tunnistanut, mahdollisesti kreikkaa.

»Gozo Victoria, tämä on hyvin tärkeää», Rosendahl sanoi mikrofoniansa määrätietoisesti. »Onko teillä täysi lasti?»

»Hetkinen», kuului vastaus. »Olemme poikenneet reitiltä... olemme ajautumassa liian matalille vesille.»

Rosendahl liikutteli hiiren osoitinta näytöllä puntaroiden kuumeisesti eri vaihtoehtoja. Laajin hälytys suuren matkustaja-aluksen tai vaarallisen kuljetuksen karilleajon yhteydessä käynnistäisi valtakunnallisen operaation.

»Gozo Victoria, mikä on lastinne?» hän kysyi uudelleen.

»MRCC Turku, saimme juuri pohjakosketuksen ja konehuoneen palo on leviämässä. Pyydän välitöntä apua. Olemme täydessä lastissa»

Rosendahl nousi seisomaan. Tämä oli pahin vaihtoehto. Satatuhatta tonnia raakaöljyä.

Ohjeistuksen mukaan ensin evakuoitaisiin miehistö. Öljyvahingon estäminen tulisi vasta sen jälkeen.

Loppusyksyn aamuyö oli kylmä ja kostea. Robert kääntyi Norra Esplanadgatanille, jonka varrella kasvavien lehmusten ja jalavien keltaiset lehdet hohtivat maassa katuvalojen alla.

Mereltä tuuli navakasti. Maarianhamina oli sille altis joka suunnalta. Mutta vielä kylmemmältä Robertista tuntui sisältä päin. Hänen oli mahdotonta uskoa, mitä oli tehnyt. Juuri kun hänestä – ja toivottavasti Lilystäkin – oli alkanut tuntua, että heidän pitäisi palata yhteen.

Ajatteliko Lily, että noin vakava PTSD viittasi hänellä taipumukseen saada pysyvämpiä mielenterveysongelmia?

Entä jos Lily oli oikeassa?

Robert oli varma siitä, että olisi havahtunut Lilyn päältä, vaikkei

päätelaite sattumalta olisikaan hälyttänyt. Vai oliko varmuus vain itsepetosta?

Pitäisikö hänen ottaa sairauslomaa ja viettää terapiajakso Lontoossa? Lily oli saatava vakuuttumaan siitä, että kyseessä oli yksittäinen, kammottava häiriötilanne.

Robert tiesi, että hänen henkisen kuormituksensa taustalla oli monia seikkoja. Äidin paljastuminen venäläisten myyräksi oli ollut yksi Robertin elämän suurimpia shokkeja. Kun hän oli vuosi sitten nähnyt äitinsä edellisen – ja todennäköisesti viimeisen kerran – Vaalimaan ja Viipurin välisen tien levähdyspaikalla, hänen tunteensa olivat vielä olleet sitä edeltävien tuntien järkyttävien paljastusten turruttamat. Koko tilanteen traagisuus ja äidin toiminnan kavaluus olivat vähitellen paljastuneet hänelle seuraavien päivien aikana. Lontoossa Robert ei ollut kyennyt eikä halunnut puhua Lilylle mitään tapahtumista.

Se oli ollut typerä virhe. Mutta hän odotti sopivaa hetkeä puhuakseen.

Äkkiä Robert pysähtyi. Muita ihmisiä ei näkynyt, ja hän marssi olkalaukkuineen eteenpäin avarassa maisemassa kuin huutomerkki.

Nyt oli skarpartava. Lily oli oikeassa, hänellä oli vaikeuksia keskittyä.

Norra Esplanadgatan muodosti samansuuntaisen Storagatanin kanssa leveän bulevardin, jonka keskellä oli puistomaista nurmikkoaluetta ja istutuksia.

Hän kääntyi pienemmälle, hämyiselle Havsgatanille ja alkoi tarkkailla ympäristöään siten kuin operaation aikana tarkkailtiin. Hän oli käynyt illalla heti kentältä tultuaan katsastamassa kohteen ja tekemässä suunnitelman. Jo aiemmin hän oli tutkinut aluetta ilmakuvista Kaivopuiston CIA-aseamalla kollegoidensa kanssa. Nyt suunnitelma piti vain toteuttaa.

Robert oli suunnitellut käyvänsä Lilyn kanssa myöhemmin päivällä ainakin Pommernilla ja merenkulkumuseossa, joka vaikutti kiinnostavalta. Ahvenanmaa itsessään oli Robertin mielestä outo – autonominen itsehallintoalue, jossa elettiin kuin Ruotsissa, vaikka kuuluttiinkin Suomeen.

Kello oli kymmentä yli viisi, kun Robert kääntyi oikealle Neptunigatanille. Sen varrella oli kookkaita vanhahkoja omakotitaloja, osa rapattuja ja osa lautapintaisia. Missään ei näkynyt ihmisiä.

Hän hidasti vauhtiaan lähestyessään Norra Esplanadgataniin rajoituvaa kulmatonttia. Oikealla, harmaan metalliaidan takana isolla, puustoisella tontilla seisoi Venäjän Federaation konsulaatti – keltainen kookas puurakennus, jossa oli kaksi maanpäällistä kerrosta. Kivijalassa näkyivät kellarikerroksen ikkunat.

Konsulaatti oli suhteessa maailman suurimpia, kooltaan täysin yli-imitoitettu kaupungin kokoon. Mutta Ahvenanmaa oli erikoistapaus, geopoliittisesti Euroopan herkimpiin ja haavoittuvimpiin kuuluva alue, jonka Venäjä alueellisen kriisin kynnyksellä ottaisi välittömästi haltuunsa.

Venäläisten ja ahvenanmaalaisten yhdessä pilkuntarkasti vaaliman demilitarisoinnin vuoksi suomalaiset eivät voineet alueen suojaamiseksi pitää saarella sotilaallista varustusta vuonna 1921 tehdyn sopimuksen mukaan. Se oli venäläisille kullanarvoinen sopimus. Aluetta valvoi virallisesti vain sisäministeriön alaisen merivartioston muuttaman kymmentä työntekijää.

Robert valpastui huomatessaan Neptunigatanin varteen pysäköidyn maasturin. Auton moottori ei ollut käynnissä, mutta katuvalon kajossa siinä häämötti kaksi ihmistä. Muutaman vuoden takaisessa tavallisessa BMW:n 5-sarjan maasturissa oli Ahvenanmaan rekisterikilvet.

Robert ei pysähtynyt eikä kääntynyt ympäri, sillä se olisi kiinnittänyt huomiota. Konsulaatti oli runsaan sadan metrin päässä.

Robert jatkoi kävelyään kuin kuka tahansa yöjuoksulta palaava tai varhain töihinsä suuntaava kaupunkilainen. Hän ei katsonut erityisesti konsulaatin suuntaan mutta vilkaisi sitäkin, aivan kuten jalankulkijat varmasti tekivät.

Konsulaatin toiminnassa oli viime viikkoina ollut Suomen sotilas-tiedustelun mukaan epätavallisia piirteitä samaan aikaan kun Venäjä oli huolestuttavasti aktivoitunut Itämeren piirissä. Jo loppukesällä se oli tapansa mukaan »vain reagoinut muiden luomaan uhkaan» – tällä kertaa Naton vuotuisen Sea Breeze -merisotaharjoitukseen, joka oli

saanut Venäjän ryhtymään valmiustarkastuksiin läntisen sotilaspiirin yksiköissään.

Sitten oli seurannut venäläisten valtava Zapad 20 -harjoitusten sarja, jonka ajaksi Venäjä oli siirtänyt Itämerelle kymmenkunta pohjoisen laivastonsa järeintä alusta. Venäläisten harjoituksiin osallistui viime vuosien tavan mukaisesti myös kiinalaisia laivasto-osastoja. Syy oli »kaupallisen merenkulun turvaamis- ja suojaamistehtävät», joiden harjoitteluun Itämeri soveltui Kiinan mukaan hyvin. Ensimmäisen kerran kiinalaiset sota-alukset olivat käyneet Itämerellä kesällä 2015, jolloin ne vierailivat myös Helsingissä.

Poikkeuksellinen ja Suomen puolustusvoimia huolestuttanut ilmiö oli viime viikkoina ollut laivaväylien ulkopuolella harhailevat tavaliset venäläisyrietysten omistamat ja Venäjän lipun alla purjehtivat siviilialukset. Robert oli järjestänyt suomalaisille kollegoilleen amerikkalaisatelliittien ja rutiininomaisesti Itämerellä kiertävien AWACS-valvontakoneiden avulla saatua materiaalia, josta ilmeni venäläisten siviilialusten huomattavan usein tapahtuneet poikkeamat laivaliikenteen normaalireiteiltä muun muassa Ahvenanmaan ja Airiston saaristossa. Alukset olivat myös hakeutuneet Suomen merivoimien kohteiden lähelle teknisten vikojen korjaamisen ja myrskysuojan varjolla.

Ohittaessaan maasturin Robert kuuli sen konepellin alta matalaa hurinaa, joka kertoi polttoainekäyttöisen moottorinlämmittimen olevan päällä. Laite piti auton myös sisältä lämpimänä.

Oli vaikea kuvitella, että maasturi liittyisi mihinkään muuhun kuin konsulaattiin. Tarkkailivatko venäläiset oman rakennuksensa ympäristöä tai suojattiinko sitä? Miltä ja miksi?

Robert valmistautui kääntymään vasemmalle Norra Esplanadgatanille, pois päin konsulaatista, mutta pani merkille tontin reunassa kadulla seisovan pakettiauton ja päätti kävellä sen ohi oikealle. Hänet oli joka tapauksessa jo havaittu, joten oli sama saada kaikki mahdolliset havainnot kohteesta.

Hän ohitti mustan Mercedes Sprinterin, jonka ohjaamossa istui kaksi henkilöä. Ohittaessaan auton keulan Robert huomasi sen moottorin hohkaavan lämpöä. Ajoneuvo oli todennäköisesti pysähtynyt

paikalleen vain hiukan aiemmin. Uuden näköisen auton kyljessä oli painauma ja sen keskellä naarmu.

Hän jatkoi jalkakäytävää eteenpäin konsulaattirakennuksen jäädessä pystytolppaisen metalliaidan, pensaiden ja puiden taakse. Rakennuksen ikkunat olivat yhtä lukuun ottamatta pimeinä. Oli mahdollista, että ilmeinen toiminta tai sen valmistelu liittyi samoihin ilmiöihin, joista hälytysviesti oli kertonut.

Päästyään rapatun omakotitalon kohdalle Robert kääntyi määrätietoisesti korttelin sisätoenteille johtavalle väylälle ikään kuin kulkisi reittiä päivittäin.

Katulamppujen valo jäi taakse, mutta vasemmalla olevan talon puutarhassa loisti yksinäinen metrin korkuinen pihavallo.

Robert hidasti vauhtiaan. Oikealle jäävän, konsulaatin tonttiin rajoittuvan omakotitalon jälkeen autolle soveltuva väylä loppui, mutta korttelin halkaisi polkumainen kävelytie. Lamppuja ei ollut, kuten hän oli illalla pannut merkille. Pimeys oli nyt välttämätöntä.

Langleyssa oli päätetty Itämerellä viime viikkojen aikana kiristyneen tilanteen takia laittaa konsulaatti tarkempaan seurantaan. Sen viestiliikennettä tarkkailtiin tehostetusti. Se puolestaan edellytti aktiivitoimia lähietäisyydellä konsulaatista, mikä kasvatti väistämättä riskejä.

Kiristynyt yleistilanne oli virallinen syy toimia. Todellinen syy oli niin salainen, ettei siitä tiennyt kuin muutama ihminen Langleyssa, eikä Helsingin- asemalla kukaan muu kuin hän: Robert oli saanut Helsingissä toimivalta venäläiseltä kaksoisagentilta tiedon jonkinlaisesta tulossa olevasta aktiivisuudesta Ahvenanmaalla.

Nyt, Baltiaa ja räjähdedronea koskevien huolestuttavien tapahtumien jälkeen Robertin oli kuitenkin hälytysviestissä käsketty hoitaa tehtävänsä välittömästi eikä alkuperäissuunnitelman mukaisesti vasta ensi yönä, päivän kestäneen tarkkailun jälkeen.

Robert pysähtyi huolella valitsemansa korkean tammen alle ja kaivoi laukustaan kevyet, hiukan aurinkolaseja suuremmat pimeänäköläsit. Hän asetti lasit silmilleen ja otti laukusta nyrkinpaksuisen, pitkulaisen kotelon, jonka pintaan oli maalattu lasten Ryhmä Hau-koirahahmoja.

Hän siirtyi tammen rungon viereen, kiersi kotelon pään auki ja veti sen sisältä koiratunnuksilla varustetun putkilon, jonka suuntasi ylös oksistoon. Hän painoi virtakytkintä ja laser alkoi kartoittaa oksien välistä tilaa. Samalla digitaalinerot sylinterin alapäässä ilmoittivat etäisyyden kulloinkin ylhäällä eteen osuvan kauimmaisen oksan alapinnasta.

Ensin vaikutti siltä, että tarvittavaa kolmen tai neljän metrin minimiä ei löytyisi, mutta kierrettyään hiukan runkoa hän löysi 4,387 metrin mittaisen vapaan korkeuden. Oksattoman aukon halkaisija oli 39 millimetriä, mikä riitti hyvin 8 millimetrin paksuiselle sylinterille.

Aikailematta Robert kiersi hiilikuitusylinterin kärjessä olevan korokin auki. Sen alta paljastui titaani-vanadiumseoksesta valmistettu ylös osoittava, väkäsillä varustettu kärkipiikki. Laitteiston oli valmistanut sama yhtiö, joka teki muun muassa Mars-luotaimissa käytettävää mekaniikkaa ja mikroelektroniikkaa.

Robert etsi uudelleen sopivan neljän metrin korkeudella olevan kohdan ja painoi laukaisijaa. Hän tunki rekyylin kaltaisen tönäisyntutkilossa, kun sylinteri ampaisi paineilman voimalla liikkeelle lähes äänettömästi. Hän katsoi ylös, mutta ei erottanut oksien lomasta mitään pimeänäkölaseista huolimatta.

Mutta hän tiesi mitä ylhäällä tapahtui: samalla hetkellä kun sylinterin kärkipiikki takertui kohdalleen osuneen oksan alapintaan, sylinterissä olevat – joka suuntaan ympäristöään aistivat – sensorit hahmottivat rungon tai lähimmän, paksuudeltaan riittävän oksan. Sitä kohti sylinteristä lensi sivusuunnassa toinen, siimalla varustettu kärkipiikki, jossa oli pienellä paineilmapanoksella varustettu jousikela. Se kiskaisi joustavan pehmeän sylinterin itseään vasten ja lukitsi sen paikoilleen magneetilla.

Robert tarkisti putkilon värillisistä, koristeiksi naamioiduista ledeistä, että laite oli lukittunut ja aktivoitunut. Sormenpaksuisen hiilikuitusylinterin sisällä oleva antenni oli nyt valmiina sieppaamaan runsaan 280 metrin päässä olevan konsulaatin seinän läpi väistämättä vuotavia signaaleja, jotka se lähetti edelleen sylinterin alapäässä olevan vahvistimen kautta koodattuina satunnaispurskeina. Yhdysvaltain

ilmavoimien hallinnoimaan Milstar-järjestelmään kuuluva geostationaarisella radalla kiertävä satelliitti välitti signaalit Langleyhyn.

Robert riisui lasinsa ja heitti laukun olalleen.

»Ursäkta... men får jag fråga: vad gör du?»

Robertin takaa kuuluvassa äänessä oli hyökkäävä, nasaali sointi.

3.

Robert kääntyi hitaasti katsomaan noin viidenkymmenen ikäistä silmälasipäistä naista, jonka pitelemän hihnan päässä huohotti seka-rotuisen näköinen levoton terrieri.

»En osaa ruotsia, puhutteko suomea?» Robert sanoi niin ystävällisesti kuin pystyi, vaikka tiesi ettei suomen kieleen suhtauduttu saarella erityisellä lämmöllä. Se oli kuitenkin Robertille parempi vaihtoehto kuin englanti, joka olisi paljastanut Robertin vieläkin kauempaa tulevaksi.

»Olemme Ahvenanmaalla, emme Suomessa», nainen sanoi englanniksi. »Saanko olla utelias ja kysyä mitä sinä teet?»

Robert ei tiennyt, kuinka kauan nainen oli seurannut hänen toimintaansa ja minkä verran tämä oli melko pimeässä sitä hahmottanut. Naisella ei ollut lampua, joten tämän silmät olivat tottuneet hämärään ja erottivat ympäristöstä vuotavassa hajavalossa jonkin verran yksityiskohtia.

»Tiedätkö Ryhmä Haun?» Robert kysyi niin suomalaisella englannin korostuksella kuin osasi.

»Kaikki, joilla on lapsia tuttavapiirissään, varmasti tietävät», nainen sanoi hämmentyneen kuuloisena.

»Se on viisivuotiaalle tyttärelleni kova juttu. Annalla on tänään synttärät ja olen piilottamassa pientä yllätystä hänelle. Hänen suosikkinsa on Zuma, labradorinnoutaja.»

»Asutko lähistöllä? Emme ole koskaan törmänneet... Miksi piilotat sen tänne toisten pihalle?»

»Meillä on huvila vuokralla Vårdössä lähellä meripelastusasemaa. Sen takia Anna varmaan aina esittääkin Zumaa, joka on erikoistunut meripelastukseen ilmatyynyaluksellaan. Tulimme illalla kaupunkiin hotelliin ja tänään hurvitellaan synttäreitä. Mutta ensin hiivin takaisin sänkyyni ennen kuin Anna herää.»

Robert kumartui lähtiessään silittämään vielä koiraa. »Tätä tyyppiä Anna varmaan kutsuisi Rockyksi... Jäntevä kaveri.»

»August on bulldoggin ja jackrussellin ja parin muunkin rodun sekoitus. Oli kiva kuulla millä asioilla liikutte, kun tuo konsulaattikin on niin lähellä. Ettette ole mikään Naton vakooja. On aivan kamalaa, kun sotakiikhoiset piirit Suomessa puhuvat meidän demilitarisointimme lopettamisesta.»

»Se on vain retoriikka», Robert sanoi ottaen askeleen kohti polkua.

»Venäläiset sentään pitävät puoliamme valvomalla demilitarisoinnin toteutumista», nainen sanoi. »Kaikki kunnia heille siitä.»

»En usko, että tilannetta täällä mikään oikeasti uhkaa. Minun on nyt parasta mennä, että ehdin pujahtaa vuoteeseen.»

»Kyllä ilmapiiri on militarisoitunut viime aikoina valtavasti, kun Nato tunkee yhä härskimmin Itämerelle. Nekin aserahat pitäisi ohjata ilmastotyöhön. Olen ollut järjestämässä rauhanleirejä venäläisten kanssa ja täytyy sanoa, että aika ikävästi niitäkin suomalainen ääri-oikeisto on näykkinyt. Meillä alkaa muuten ensi viikolla täällä myös ilmastoleiri. Järjestämme siihen liittyen näkyvää toimintaa Helsingissäkin. Missä päin asut vakituisesti? Et kai sentään Helsingissä?»

»Turussa.»

»Se onkin ainoa paikka, jossa voisin kuvitella asuvani, jos olisi pakko olla mantereella. Oletko ajatellut pysyvämpää asumista jos-sain päin saaristoa? Moni järjestää opetuksen nykyään kotikouluna. Se on ainoa vaihtoehto myös ilmastokasvatuksen kannalta. Jos vain vanhemmat pystyvät tekemään etätöitä. Pystyisitkö sinä?»

Vasta siinä vaiheessa Robert tajusi naisen puhuttavan häntä pelataksaan aikaa.

LUOTTAMUS. PETOS. MAAILMA SUURSODAN KYNNYKSELLÄ.

Turun meripelastuskeskus vastaanottaa syysyönä hätäsanoman raakaöljylastia kuljettavalta tankkerilta: konehuoneessa palaa ja alus on saanut pohjakosketuksen.

Lähistöllä on ison sotaharjoituksen takia Venäjän laivaston helikoptereita, jotka saavat luvan kuljettaa miehistöä turvaan. Mutta koptereista ei Maarianhaminassa laskeudukaan tankkerin miehistöä. Suomessa herätään aamuun, jollaista kukaan ei olisi uskonut näkevänsä.

Itämerellä puhkeavan kriisin askelmerkit on laadittu Moskovassa kaikkien aikojen hämäykseksi – kunnes paljastuu vieläkin ovelampi taho, ja koko maailma joutuu kuilun partaalle.

CIA:n Helsingin asemalla työskentelevä amerikkalais-suomalainen Robert Forsten päätyy taisteluun, jossa ei ole voittajia – ja Suomesta uhkaa tulla pahin kärsijä.

